

ΜΕΛΕΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ: Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η σύνταξη του απαραιμφάτου

Η σύνταξη του απαραιμφάτου δεν διαφέρει από την αντίστοιχη σύνταξη των αρχαίων ελληνικών όσον αφορά την ετεροπροσωπία τελικού* και ειδικού απαραιμφάτου καθώς και την ταυτοπροσωπία του τελικού απαραιμφάτου. Ιδιαιτερότητα παρουσιάζουν τα λατινικά στη σύνταξη του ειδικού απαραιμφάτου επί ταυτοπροσωπίας (λατινισμός του ειδικού απαραιμφάτου).

* το τελικό απαραιμφάτο βρικόετα πάντα σε χρόνο ενεστώτα.

1. ΕΤΕΡΟΠΡΟΣΩΠΙΑ

Το υποκείμενο του ειδικού και του τελικού απαραιμφάτου σε περίπτωση ετεροπροσωπίας βρικόετα πάντα σε πώσηαιτιατική.

π.χ.

(Arria) *vivere filium* simulabat. Η αιτιατική *filium* υποκείμενο του τελικού απαραιμφάτου *vivere*, ενώ υποκείμενο του ρήματος *simulabat* είναι το Arria. [23]

Cum[...] *ancilla dixisset eum domi non esse* Η αιτιατική *eum* υποκείμενο του ειδικού απαραιμφάτου *non esse*, ενώ υποκείμενο του ρήματος *dixisset* είναι το *ancilla*. [24]

2. ΤΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΙΑ

Το υποκείμενο του τελικού απαραιμφάτου εννοείται κανονικά σε πώση ονομαστική, αφού ταυτίζεται με το υποκείμενο του ρήματος.

π.χ.

Visne (tu) scire? Η ονομαστική *tu* είναι υποκείμενο και του ρήματος *Vis* και του τελικού απαραιμφάτου *scire*. [24]

Ut *nihil* ei gratius possit *esse* [...]. Η ονομαστική *nihil* είναι υποκείμενο και του ρήματος *possit* και του τελικού απαραιμφάτου *esse*. [28]

Το υποκείμενο του ειδικού απαραιμφάτου βρικόετα σε πώση αιτιατική και δεν παραλείπεται παρά το γεγονός ότι ταυτίζεται με το υποκείμενο του ρήματος (λατινισμός) .

Π.Χ.

Υ

Praedones [...]Scipioni nuntiaverunt virtutem eius admiratum **se venisse**.
Ουσιαστικά η ονομαστική Praedones είναι υποκείμενο και του ρήματος
nuntiaverunt και του ειδικού απαρεμφάτου venisse. Όμως επαναλαμβάνεται
σε πτώση αιτιατική (**se**) ως υποκείμενο του απαρεμφάτου venisse, παρότι
έχουμε ταυτοπροσωπία. [34]

Εξάιρεση: Όταν το ειδικό απαρέμφατο εξαρτάται από παθητικούς τύπους των λεκτικών και δοξαστικών ρημάτων (και αυτοί βρίσκονται σε προσωπική σύνταξη), το υποκείμενό του εννοείται κανονικά σε πτώση ονομαστική, αφού ταυτίζεται με το υποκείμενο του ρήματος (**άρση του λατινισμού**).

Π.Χ.

Υ

qui primi **coluisse** Italiam dicuntur. Η ονομαστική **qui** είναι υποκείμενο και του ειδικού απαρεμφάτου coluisse και του παθητικού λεκτικού ρήματος dicuntur

Ημερομηνία τροποποίησης: 02/05/2011